

DISCURS DE LLIURAMENT DE LA BECA SEGIMON SERRALLONGA

Il·lustríssim Alcalde, senyors regidors, distingits membres del jurat, benvolguda Rosa Brugulat, estimats familiars i companys de viatge.

Eufòriques, exaltades, orgulloses, cofoies, corpreses..., aquests són alguns dels adjectius que fonent-se en la gratitud dibuixen el nostre sentiment en haver-nos estat atorgada la beca Segimon Serrallonga per a estudis de postgrau a l'estranger. Amb colors vius i pinzellades ràpides, però tenses i mesurades, afrontem una nova etapa amb la seguretat econòmica indispensable per atrevir-nos a cercar la plenitud.

Una beca que representarà un pas de gegant en les nostres trajectòries. La Judit afinarà el frec de les cordes del violí a Londres i jo, a París, combinaré les peces d'economia i polítiques que he anat col·leccionant. Sabíem què volíem fer, però ens faltava un impuls i, afortunadament, ha arribat.

Estem convençudes que avui les protagonistes no som nosaltres, doncs el nostre equipatge encara és massa lleuger; avui, l'estrella no pot ser altre que la persona que ens permetrà alçar el vol: en Segimon Serrallonga. En Segimon era un home de múltiples facetes: poeta, professor, crític, traductor, editor i bibliotecari. Tot i la diversitat d'empreses, a ningú se li escapa que aquests no són els nostres camps de concentració. Malgrat això, el sentim proper perquè creiem compartir uns mateixos fonaments. Permeteu-nos doncs, sense un coneixement profund de la seva persona i davant la presència dels seus íntims, reivindicar alguns aspectes de la seva figura com la voluntat de marxar a l'estranger, l'estima al país, el compromís polític i l'humanisme.

En primer lloc, la idea de la partença. Des de temps remots, els pelegrinatges acadèmics han estat considerats una font d'enriquiment científic i vital. Científic perquè apuntem cap a destins de major nivell, més dinàmics i estimulants. Vital perquè ens aventurem a la intempèrie obligats a desenvolupar les nostres capacitats adaptatives. Plenament conscients del poder de la diferència, com

en Segimon, nosaltres tenim un desig imperiós per descobrir i submergir-nos en nous entorns.

Captivades per l'aliè però deslliurades de la fal·làcia de la pluriculturalitat. Tenim clara quina és la nostra cultura, la catalana, i aquests nous aires no arrencaran les nostres arrels. Més enllà de l'estima del país, compartim també un compromís amb la terra. En Segimon sempre ha tingut un peu, si no tots dos, en aquestes contrades. Ambdues hem crescut a la Catalunya central i entenem que el reequilibri i la cohesió territorial requereix que a la perifèria catalana emergeixin més pols, com el que Segimon va forjar com a cofundador de la Universitat de Vic.

Segimon era un compromès activista polític. A la vigília de les insípides eleccions europees i davant d'unes expectatives de participació esfereïdores, és moment de rememorar l'activa i desinteressada contribució de tots aquells que, com el protagonista d'avui, van lluitar per la democràcia. Aprofitem, també, per recordar que l'Europa de postguerra que va conèixer en Segimon ha canviat molt, entre d'altres, permetent-nos moure lliurement, pagar les mateixes taxes acadèmiques que un local o, simplement, reconeixent els nostres estudis. Aquests grans avenços també formen part d'una construcció europea que mai ha rebut l'atenció que mereix. El desencís present no hauria d'enterrar-nos en l'escepticisme, ans al contrari esperonar-nos en el llarg camí a recórrer.

Finalment, voldríem ressaltar la seva integritat humanista. Fem nostra la seva devoció per la força humana. Sense embadocar-nos d'ingenuïtat, nosaltres també creiem en les persones, en el seu valor intrínsec, en la màgia dels llaços, en una filosofia de somriures i d'esperit cooperatiu. El cost d'oportunitat del sistema vigent és dramàticament alt i resulta més oportú que mai fomentar els valors que transcendeixen l'autorealització personal.

És una gran satisfacció que una violinista i una politòloga i economista comparteixin l'honor de la beca. Sovint una disciplina s'imposa sobre l'altra, però cap de les dues no és prescindible. Política i economia són necessàries

per gestionar els nostres recursos, però sense la música no podríem trencar la gàbia que ens empresona, en paraules de Nietzsche.

Embriagades de joia però sense oblidar-nos de la resta de candidats. Alguns afortunats trobaran altres mitjans per enlairar-se, però no deixa de ser punyent que molts altres s'hagin de quedar a terra ferma, fins i tot amb les portes obertes a destí, perquè vivim en la hipocresia de les oportunitats. Voler aconseguir una beca és comparable a intentar pescar una lluna.

Estem ben enfangats. En un moment com el present en què per molt que apretem el cinturó els comptes no quadren, valorem molt especialment que l'Ajuntament de Torelló, en col·laboració amb la Universitat de Vic i la Xarxa Vives, hagi mantingut l'aposta per concedir aquesta oportunitat i, més encara, apreciem que excepcionalment enguany s'ampliï. Així, volem fer constar que rebre la beca Segimon Serrallonga no només suposa un dret, sinó tmbé un deure envers els contribuents.

Carregades d'entusiasme i amb els ulls ben oberts esperem saber fregar tan bé les cordes, o participar en la vida política, amb la mateixa habilitat i destresa que Segimon embellia les paraules i cultivava un ampli cercle d'afectes i, així, feia perdurar l'essència que avui respirem aquí.

Moltíssimes gràcies a totes i tots!

Judit Bardolet Vilaró i Anna Pons Vilaseca

Arxiu municipal, Torelló, 6 de juny del 2009